



தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

Peer-Reviewed | Open Access | Crossref DOI & Global
Indexing | Google Scholar Impact Factor | Multidisciplinary



Article DOI: <https://doi.org/10.63300/tm12012026.40>

Aesthetic Emotions (Meypadugal) in Kambar's Ramayana

Maheswari Veerappan^{1*}, Dr. Peri. Azhagammai²,

¹Part-time Ph.D. Research Scholar, Ref.No.16781/Ph.D.K8/Tamil/Part Time, Extn.II/Jan'2019,
Department of Tamil, Ganesar College of Arts and Science, Melasivapuri.

²Research Guide, Assistant Professor, Department of Tamil, Ganesar College of Arts and Science,
Melasivapuri,

Email: alagmmaiphd@gmail.com, Tel: 9976072141.

*Corresponding Author Email: mahevadivel@gmail.com. Tel: 9655062961

Article Info

Received on 20-June-2026, Revised on 22-June-2026, Accepted on 25-June-2026, Published on 25-June-2026

ABSTRACT

Kambar's epic possesses vast dimensions. Furthermore, Kambar has structured the flow of the story without diminishing its poetic taste. One of these poetic dimensions is Meyppadu (the physical manifestation of internal aesthetic emotions). Kambar has structured these Meyppadus in a way that vividly expresses the emotions of the characters. By layering emotions in a structured manner, adapting them to the context, and weaving them into the turning points of the story as well as battlefield scenes, Kambar elevates the epic across all dimensions through the emotional expressions of his characters. In this regard, this research paper highlights and explains the various Meyppadus employed in Kambar's Ramayana.

KEYWORDS: Kambar, Meyppadu (Aesthetic Emotion), Tolkappiyar, Tolkappiyam, Nagai (Mirth/Laughter), Azhugai (Weeping/Pathos), Ilivaral (Contempt/Disgust), Marutkai (Wonder/Amazement), Acham (Fear), Perumitham (Pride/Heroism), Veguli (Anger), Uvagai (Joy/Delight).



Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.



கம்பராமாயணத்தில் மெய்ப்பாடுகள்

¹மகேஸ்வரிவீரப்பன், பகுதிநேர முனைவர் பட்டஆய்வாளர், ef.No.16781/Ph.D.K8/Tamil/Part Time, Extn.II/Jan'2019, தமிழ்த்துறை, கணேசர் கலை அறிவியல் கல்லூரி, மேலைச் சிவபுரி.

²முனைவர் பெரி. அழகம்மை, நெறியாளர், உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, கணேசர் கலை அறிவியல் கல்லூரி, மேலைச் சிவபுரி.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

கம்பர் காப்பியம் விரிந்த களங்களைக் கொண்டது. மேலும் கம்பர், காப்பியச் சுவை குன்றாது கதைப்போக்கை அமைத்தவர். காப்பியச் சுவைகளில் ஒன்றே மெய்ப்பாடுகள் ஆகும். கதை மாந்தர்களின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் வகையில் கம்பர் மெய்ப்பாடுகளை அமைத்துள்ளார். உணர்ச்சிகளை அடுக்கிச் செல்லும் முறையிலும், சூழலுக்கு ஏற்ற முறையிலும், கதையின் திருப்பு முனைகளிலும், போர்க்களக் காட்சிகளிலும் என எல்லாக் களங்களிலும் கதைமாந்தர் வழி மெய்ப்பாடு உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தி காப்பியத்தைச் சிறக்கச் செய்கிறார் கம்பர். அவ்வகையில் கம்பராமாயணத்தில் கையாளப்பட்டுள்ள மெய்ப்பாடுகளை விளக்கும் விதமாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

திறவுச்சொற்கள்

கம்பர், மெய்ப்பாடு, தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை.

முன்னுரை

காப்பியம், கதை வளம், கதையமைப்பு, உறுதிப் பொருள் உரைத்தல் கற்பனை, வருணனை, சொல்லழகு, பொருளழகு, ஏனைய சுவையழகு இவைகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். கம்பர் காப்பியத்தின் “உச்சகட்டங்களில் உணர்ச்சி, புதுவெள்ளம் போல் கரைபுரண்டு வெளிப்படுகிறது . மகிழ்ச்சியாயினும் அவலமாயினும் சீற்றமாயினும் இளிவரலாயினும் பிற சுவைகளாயினும் அவற்றை மெய்ப்பாடு தோன்றச் சித்தரிப்பது மட்டுமன்றி, அவ்வச்சுவையின் உருவங்களாகவே ஆக்கிவிடுதல் கம்பரின் தனிமாண்பு”¹ என்பார் தமிழண்ணல்.

மெய்ப்பாடு

மெய்ப்பாடு என்பது மெய்மை+ பாடு எனப் பிரியும். மெய்மை என்பதற்கு உண்மை என்று பொருள். பாடு என்பது வெளிப்பாடு என்ற நிலையில் தோற்ற வெளிப்பாடு என்பதைக் குறிக்கும். மெய்யின்கண் தோன்றுதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர்². மெய்ப்பாடுகளை நாடக வழக்கிற்கும், செய்யுள் வழக்கிற்கும் உறுப்பாகக் கொள்ளுதல் தொன்றுதொட்டு வரும் தமிழ் இலக்கண மரபாகத் திகழ்கின்றது. தொல்காப்பியர் இம்மெய்ப்பாடுகளைச் செய்யுளுக்குரிய உறுப்புகளுள் ஒன்றாகக் கொண்டார்.

உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரு பொருளால் மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பாடாகும்³

என்கிறார். செய்யுள் செய்வோர் மெய்ப்பாடு தோன்றச் செய்தல் வேண்டும் என்பது இதன் கருத்தாகும். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களில் ஒருவரான வெள்ளைவாரணர், பாட்டினைப் படிக்கும் போது கண்ணீரும்பல், மெய்மயிர் சிலிர்த்தல் போன்ற மெய்ப்பாடு தோன்றுமாறு அதனைப் படைப்பது எனக் கூறுகின்றார்⁴. பாடற் பொருள் மிகவும் ஆராய்ந்து உணரத்தக்க நிலையில்லாது பாடலைப் படித்தவுடனேயே அதில் வெளிப்படையாக வரும் பொருளால் மெய்ப்பாடு தோன்ற முடிப்பது மெய்ப்பாடு என்னும் உறுப்பாகும்⁵ என்றும் கூறுவர்.

அகத்திணைக்கு உரிய மெய்ப்பாடு

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் மெய்ப்பாடுகளில், புகழுகம் புரிதல், பொறிநுதல் வியர்த்தல், நகுநய மறைத்தல், சிதைவு பிறர்க்கின்மை, கூழை விரித்தல், இன்பத்தை வெறுத்தல், துன்பத்துப் புலம்பல் ஆகியவற்றை அகத்திணைக்கு உரிய மெய்ப்பாடுகளாகத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார்.

அகத்திணை, புறத்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடு

அகத்திணை, புறத்திணை என்ற இருதிணைக்கும் பொதுவாகி வரும் எட்டுவகை மெய்ப்பாடுகளைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்ற எட்டையும் மெய்ப்பாடு என்பர். இவற்றைத் தொல்காப்பியம்,

நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று
லெட்டாம் மெய்ப்பா டென்ப⁶

என்கிறது. நகை என்பது இகழ்ச்சியிற் பிறப்பது. அழுகை அவலத்திற் பிறப்பது. இளிவரல் இழிப்பிற் பிறப்பது. மருட்கை அழுகை என்பது வியப்பிற் பிறப்பது. அச்சம் அஞ்சத் தகுவனவற்றாற் பிறப்பது. பெருமிதம் வீரத்தற் பிறப்பது. வெகுளி வெறுக்கத் தக்கனவற்றாற் பிறப்பது. உவகை சிங்காரத்திற் பிறப்பது⁷. இவ்வெட்டு மெய்ப்பாடுகளையும் சுவை என்றும் குறிப்பு என்றும் வழங்குவது உண்டு⁸ என்பர்.

மெய்ப்பாடு வெளிப்படுவது இலக்கியத்தை அனுபவிப்பவரைப் பொறுத்தும் அமைகின்றது என்பதை,

கண்ணினும் செவியுனுந் நுண்ணிதின் உணரும்
உணர்வுடை மாந்தர்க்கு அல்லது தெரியின்
நன்னயப் பொருள்கோள் என்னருங்க குரைத்தே⁹

என்ற தொல்காப்பியர் கூற்றால் அறியலாம். கண், செவியினால் உணரும் உணர்வுடைய மாந்தர்க்கு மெய்ப்பாட்டின் பொருளை உணர்ந்து கொள்ளுதல் எளிதாகும். அவ்வுணர்வு

இல்லாதோர்க்கு இயலாததாகும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கம்பர் – மெய்ப்பாடு

கம்பர் இராமன் திருமேனி அழகில் உருகியவர். சொல்லைக் கடந்து நிற்கும் அந்த அழகைச் சொல்ல எந்தச் சொல்லும் பயன்படாமையால் ஒரு சொல்லைத் தேர்ந்து அதற்கு இயல்பாக இருந்த பொருளை நீக்கிப் புதிய பொருளைத் தந்து கையாளுகிறார்.

"மையோமர கதமோமறி கடலோமழை முகிலோ

ஐயோ இவன் வடிவென்பதோர் அழியா அழகுடையான்"

(அயோத்தியா காண்டம், கங்கைப் படலம் -1)

என்பது கம்பர் கவிதை. 'ஐயோ' என்ற சொல் அவலப் பொருளை நீக்கி, பேரழகை உணர்த்தும் அழகிய பொருளில் கையாளப்பட்டு ஒரு சிறந்த கவிதைச் சொல்லாகத் திகழ்கிறது. இவ்விதம் தன்னுடைய உணர்ச்சியை ஒற்றைச் சொல்லில் வெளிப்படுத்திய கம்பர், 'ஐயோ' என்ற சொல்லிற்கே பெருமை தந்த கம்பர் மாந்தர்தம் உணர்ச்சிகளைக் கலந்துத் தருவதற்கு மெய்ப்பாட்டினைச் சிறந்த வடிகாலாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் எனலாம்.

1.நகை

எள்ளல், இளமை, பேதைமை மடம் ஆகிய நான்கின் காரணமாக நகை என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றும்.

எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்று

உள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப¹⁰

நகை என்ற மெய்ப்பாடு பிறரை எள்ளி நகுதல்; இளமையால் பிறரை நகுதல்; பேதைமை பற்றி நகுதல்; மடமை பற்றி நகுதல் என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். எள்ளல் என்பது தான் பிறரை எள்ளி நகுதலும், பிறரால் எள்ளப்பட்ட விடத்துத் தான் நகுதலும் என இருவகைப்படும்.

எள்ளல் நகையுடன் இணைந்து வருதலைப் அங்கதன் இராவணனை பழிக்கும் கூற்று அளிக்கின்றது. இராமன் விடுத்தத் தூதனாக அங்கதன் இராவணன் அரண்மனைக்குச் சென்றபோது இராவணன் உரைத்த இகல் மொழிகளைக் கேட்டு அழகிய ஒரு கையுடன் மற்ற கையைச் சேர்த்துத் தட்டி உயர்ந்துள்ள தன் வலிய தோளும் மார்பும் இலங்கை நகரமும் குலுங்குமாறு சிரித்தான்;

அங்கதன் அதனைக் கேளா அங்கையோடு அங்கை தாக்கி

துங்க வன் தோளும் மார்பும் இலங்கையும் துளங்க நக்கான்

இங்கு நின்றார்கட்கு எல்லாம் இறுதியே என்பதுன்னி

உங்கள்பால் நின்றும் எம்பால் போந்தனன் உம்பி என்றான்.

(யுத்தகாண்டம், அங்கதன் தூதுப் படலம் - 27)

இது 'எள்ளல்' கண்டு பிறந்த நகை ஆகும்.

கடலில் அணை கட்டுவதற்கு வருணனை வேண்டி நிற்கும் பொழுது இராமன் வருணன் வேண்டுகோளை மறுத்து மறைந்திருக்கின்றான் என வெகுண்டு, இனி என்ன ஆகும் என்பதை அவன் உணர்ந்திலன் என இராமன் நகைத்தான்.

"ஒன்று வேண்டல ராயினும் ஒருவர்பால் ஒருவர்
சென்று வேண்டுவரேல் அவர் சிறுமையிற் நீரார்
இன்று வேண்டியது எறிகடல் நெறி. அது மறுத்தல்
நன்று நன்றென நகையொடு புகைஉக நக்கான்."

(யுத்தகாண்டம், வருணனை வழிவேண்டு படலம்- 9)

இது பிறரால் எள்ளப்பட்ட போது தான் நகுதலாக அமைகிறது.

வானரங்கள் காலால் ஒரு மலையை உருட்டிக் கொண்டும், கைகளின் மீது பாரம் உள்ள மலையை ஏந்தியும், விண்ணைத் தொடுவதும் கருக்கொண்ட மழை மேகத்தால் சூழப்பட்டதுமான ஒரு மலையை வாலால் இழுத்தும் வந்தன.

. காலிடை யொருமலை உருட்டி கைகளின்
மேலிடை மலையினை வாங்கி விண் தொடும்
சூலுடை மழை முகில் சூழ்ந்து சுற்றிய
வாலிடை ஒரு மலை ஈர்த்து வந்தவால்.

(யுத்தகாண்டம், சேது பந்தனப் படலம்- 7)

காப்பிய இடையீடாக படிப்போர்க்கு நகை ஏற்படுத்தும் வகையில் சிறந்த நகைச்சுவைப் பாடலாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

2. அழகை

அழகை என்ற மெய்ப்பாடு இளிவு, இழவு, அசைவு, வறுமை காரணமாகப் பிறக்கும்.

'இழிவே இழிவே அசைவே வறுமையென

விளிவில் கொள்கை அழகை நான்கே¹¹

என இழிவு முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பொருண்மையும் அழகைக்குப் பொருளாகும்.

இழிவு என்பது - பிறர் தன்னை யெளியன் ஆக்குதலாற் பிறப்பது.

இழவாவது - உயிரானும் பொருளானும் இழத்தல்.

அசை வென்பது - தளர்ச்சி. அது தன்னிலையிற்றாழ்தல்.

வறுமை என்பது - நல்குரவு.

இவை ஏதுவாக அழகைபிறக்கும் என்கிறார் இளம்பூரணர்¹². அழகை என்பது அவலம் எனப்

பொருள்படும். இஃது இருவகைப்படும். அவை தானே அழுதலும் பிறர் அழுவதைக்கண்டு அழுதலுமாகும். இவற்றுள் ஒன்று அவலம் எனவும் ஒன்று கருணை எனவும் கொள்ளப்படும்¹³.

போர்க்களத்தில் இராமனும் , இலக்குவனும், வானர வீரர்களும் இறந்து விட்டதாக சீதை நினைத்து,

அடித்தாள் முலைமேல்; வயிறுஅலைத்தாள்;

அழுதாள்; தொழுதாள்; அனல்(வி) வீழ்ந்த

கொடித்தான் என்ன, மெய்சுருண்டாள்;

கொதித்தாள்; பதைத்தாள்; குலைவுற்றாள்;

துடித்தாள்; மின்போல்; உயிர்காப்பச்

சோர்ந்தாள், சுழன்றாள்; துள்ளினாள்

குடித்தாள் துயரை, உயிரோடும்

குழைத்தாள்; உழைத்தாள் - குயில்அன்னாள்

(யுத்தகாண்டம், சீதை களங் காண் படலம் - 8)

என்று மார்பின் மேல் அடித்துக்கொண்டாள்; வயிற்றின்மேல் அறைந்தாள்; அழுதாள்; கணவனை நினைந்து தொழுதாள்; நெருப்பில் வீழ்ந்த கொடி போல உடம்பு சுருண்டாள்; மனம் கொதித்தாள்; பதை பதைத்தாள்; நடுநடுங்கினாள்; துடிதுடித்தாள்; மின்னல் தோன்றி மறைவது போல முன்வந்த உயிர்ப்பு மீண்டும் மறையச் சோர்வுற்றாள்; பின் எழுந்து விமானத்துள் சுழன்று சுழன்று வந்தாள்; பின்பு துள்ளிக் குதித்தாள்; கணவனை இழந்த துயரைத் தன் உயிரோடும் குழைத்துக் குடித்தாள்; வருந்தினாள் என்று காட்டுகின்றார். காப்பிய களத்தின் தன்மையோடு இவ்வுணர்ச்சி வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

தன்மகனை இழந்த சோகத்தில்மகளான மண்டோதரி, தன் இரு விழிகளிலிருந்து நீர் பெருக, கூந்தல் நிலத்திலே விழுந்து புழுதியில் புரள, இராவணனுடைய திருவடிகளில் விழுந்து, வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு, அலறித் துடித்தாள்.

அயன் மகன் மகன் மகன் அடியின் வீழ்ந்தனள்

மயன் மகள்; வயிறு அலைத்து அலறி மாழ்கினாள்"

(சுந்தரகாண்டம், அக்ககுமாரன் வதைப் படலம் - 48)

என்று சோகம் ததும்பச் சொல்கிறார் கம்பர்.

செம்மை வாய்ந்த இராமன் அடித்தலம் இரண்டையும் பரதன் முடித்தலமாகச் சென்னியிற் சூடினான். மெய்யரும்பி விதிர் விதிர்த்து இராமனது பாதங்களில் வீழ்ந்து கண்ணீர் பெருக்கினான். இவ்வாறு பிரிவாற்றாமையாற் பெருங்கண்ணீர் சொரிந்து நின்ற பரதன் கோலத்தை,

"அடித்தலம் இரண்டையும், அழுத கண்ணினான்,
'முடித்தலம் இவை' என, முறையின் குடினான்;
படித்தலத்து இறைஞ்சினன், பரதன் போயினான்
பொடித்தலம் இலங்குறு பொலம் கொள் மேனியான்"

(அயோத்தியா காண்டம், திருவடிகூட்டு படலம் – 135)

என்று, பரதன் கண்ணீர் விடுவதாகக் கம்பர் சொல்கிறார். கவிஞர் அழகை என்ற மெய்ப்பாடு நிலைக்களன்களைச் சோகமளாவிய சொற்களால் எழுதியுள்ளார். அழகை என்பது கண்ணால் காதால் உணரமுடிவதல்ல என்று அதனை மெய்ப்பாடுகளால் . கம்பர் புலப்படுத்துகிறார்.

3. இளிவரல்

மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை, இவற்றின் காரணமாக இளிவரல் என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றும்.

'மூப்பே பிணியே வருத்தம் மென்மையோடு

யாப்புற வந்த இளிவரல் நான்கே¹⁴

என்கிறது தொல்காப்பியம்.

விசுவாமித்திரர் வேள்வியைக் காக்க இராமனை அழைக்கிறார். . அவருடைய வார்த்தை தசரதன் செவியில் புகுந்ததும், உள்ளத்தில் உண்டாகிய துன்பம் உயிரைப் பிடித்து வெளியே தள்ளியதாம். ஊஞ்சலைப் பிடித்துத் தள்ளத் தள்ள, அது திரும்பத் திரும்ப முன்னிருந்த இடத்திற்கு வருவது போல துன்பம் தள்ளத் தள்ள உயிரிலும் உடலிலும் மீண்டும் திரும்பியதாம்.

எண்ணிலா அருந்தவத்தோன் இயம்பியசொல்.

மருமத்தின் எறிவேல் பாய்ந்த

புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற் கனல்நுழைந்தால்

எனச்செவியிற் புகுத லோடும்,

உள் நிலாவிய துயரம் பிடித்து உந்த.

ஆர்உயிர் நின்று ஊசலாட,

'கண் இலான் பெற்றிழந்தான்' என உழந்தான்

கருந்துயரம், கால வேலான் - பாலகாண்டம், கையடைப் படலம்-12)

இப்படி உள்ளும் புறமுமாக ஊஞ்சலாடும் உயிரோடு கூடிய உடலைக் காட்டுகிறார்.

கைகேயி இரண்டு வரங்களைக் கேட்கிறாள். பரதன் நாடாள வேண்டும் என்பது ஒன்று. இராமன் காடேக வேண்டும் என்பது மற்றொன்று. இதில் இரண்டாவது வரத்தால்> இராமன் தன்னால் காடேக வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டதே என்று தயரதன் கலங்குகிறார். கீழே சேர்ந்து

விழுந்த மன்னவன் நாக்கு வறண்டது: உயிர் போகத் தொடங்கியது; மனம் தளர்ந்தது; கண்கள் மிகுதியான இரத்தத்தைச் சிந்தின; கவலை தலைக்குமேல் நின்றது; இனி செய்யத்தக்கது என்ன என்று எண்ணி எண்ணி அவனுடைய ஐந்து புலன்களும் பெரும் கலக்கம் உற்றன அவரது நிலையினைக்காட்டுகின்றார்.

உலர்ந்தது நா; உயிர் ஓடல் உற்றது; உள்ளம்
புலர்ந்தது; கண்கள் பொடித்த, பொங்கு சோரி;
சலந்தலை மிக்கது; தக்கது என்சொல் ?' என்று என்று
அலந்தலை உற்ற, அரும்பு லன்கள் ஐந்தும்.

(அயோத்தியா காண்டம், கைகேயி சூழ்வினைப் படலம்-17)

இப்பாட்டில் மன்னவன் துயர நிலையை, உறுப்புக்கள் பட்ட துன்பத்தினைக் கூறுகின்றார். பெருந்துன்பத்தோடு கைகேயியின் பால் கோபமும் வந்தது என்று சொல்ல வந்த கம்பர், இங்கு அவலச் சுவையோடு வெகுளிச் சுவையையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

சுக்கிரீவனால் மகுட மணிகளை இழந்த இராவணன் சோகத்தால் முகங்கள் பத்தும், வாடி வதங்கிய தாமரைகள் போல தோன்ற தன் அரண்மனைக்குள் தலைகவிழ்ந்த வண்ணம் நுழைந்தான்; அவ்வாறு நுழைந்த அவன் தெய்வ இசைப்பாடல்களைக் கேட்டு மகிழவில்லை: மகிழ்ச்சி தரும் பானங்களைப் பருகவில்லை; ஆடல் மகளிர் ஆடும் நாட்டிய சாலைக்கும் செல்ல இல்லை; யாரோடும் உரைதரவும் இல்லை; துயில் பெறாது மஞ்சத்தில் புரண்டான். மானம் என்னும் வேலால் ஊன்றித் தாக்கப்பட்ட மார்பினையுடையவனான இராவணன் படுக்கையிற் படுத்துக் கிடப்பதானான். எந்த நாளிலேயும், இத்தகைய இழந்த நிலையை எய்தாத இராவணன், சுக்கிரீவனால் தான் அடைந்த இழிநிலையை வானத்தில் நின்று தேவர்கள் கண்டார்களே! என்பதனால் எழுந்த வெட்கம் ஓங்க, தன் புகழ் இறங்குவது போல இழந்து போனான். என இராவணன் மானத்தால் வருந்தித் துயில் முயலுதல் நிலையினைக் காட்டுகின்றார்.

மானத்தான் ஊன்றப்பட்ட மருமத்தான், வதனம் எல்லாம்
கூனல் தாமரையின் தோன்ற, வான்தொடும் கோயில் புக்கான்.
பானத்தான் அல்லன்; தெய்வப் பாடலான் அல்லன்; ஆடல்
தானத்தான் அல்லன்; மெல்லென் சயனத்தான்; உரையும் தாரான்

(யுத்த காண்டம், அணி வகுப்புப் படலம் - 1)

இந்தப்பாடலில் ஊன்றப்பட்டது மானம் என்றும் வேல் பாய்ந்துள்ள இடம் நெஞ்சில் என்றும் கம்பர் கூறுகின்றார். இங்கு அவலச் சுவை இராவணன் பெற்ற இளிவும் இழவும் பற்றி வந்துள்ளது.

4. மருட்கை

புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கம் ஆகிய உள்ளுணர்வுகளின் காரணமாக மருட்கை (வியப்பு)

என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றும்.

'புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே'¹⁵

என்கிறது தொல்காப்பியம்.

புதுமை ஆவது - யாதொன்றாலும் எவ்விடத்தினும் எக்காலத்தினுர் தோன்றாதோர்
தோன்றியவழி வியத்தல்.

பெருமை என்பது - பண்டு கண்ட பொருள்கள் போலாத பொருள் அவ்வளவிற
பெருத்தனகண்டு வியத்தல்.

சிறுமை என்பது - பிறவும் நுண்ணியன கண்டு வியத்தல்.

ஆக்கம் என்பது - ஒன்றன் பரிணாமங்கண்டு வியத்தல்¹⁶ என்று இளம்பூரணர்
கூறுகிறார்.

மிதிலையில் இராமனின் உருவ அழகினைக் கண்ட பெண்கள் நிலையைக் கம்பர்,

தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்; தொடுகழற் கமலம் அன்ன
தாள்கண்டார் தாளே கண்டார்: தடக்கைகண் டாரு மஃதே
வாங்கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவினை முடியக் கண்டார்?
ஊழ்கொண்ட சமயத்து) அன்னன் உருவுகண் டாரை ஒத்தார்

(பாலகாண்டம் உலாவியற் படலம் - 19)

வில்லிறுத்த தோளைக் கண்டவர்கள் தோளழகில் ஈடுபட்டு அந்த அழகையே நோக்கிக்
கொண்டிருந்தார்களாம். அடிமலரைக் கண்டவர்கள் அந்தத் தாளழகையே நோக்கிக்
கொண்டிருந்தார்களாம். கையழகை நோக்கியவர்களும் தாளழகையே நோக்கிக்
கொண்டிருந்தார்களாம். அவரவர் கண்ட அழகே அழகென்று நினைத்து விட்ட, பெண்களின்
நிலையும், உள்ளுணர்வுகளின் காரணமாக எழும் மருட்கை என்ற மெய்ப்பாடு நிலையையும்
கம்பர் காட்டிவிடுகிறார்.

இலங்கைக்குச் செல்ல வானரப் படைவீரர்கள் அமைத்த பாலத்தை அணையை இராமன்
கண்டபொழுது, அவ்வணை கட்டி முடிக்கப்பட்ட திறத்தை அறிந்து பெரும் வியப்படைந்ததாக
கம்பர் காட்டுகிறார்.

ஊழி முதல் நாயகன் வியப்பினொடு உவந்தான்
ஆழம் உரைசெய்யும் அளவே இனி அது ஒன்றோ
ஆழியில் இலங்கை பெரிது அத்திசையது ஆமேல்
ஏழு கடலும் கடிது அடைப்பர் இலர் என்றான்

(யுத்த காண்டம், ஒற்று கேள்வி படலம் -4)

இராமன் அணையை நெருங்கி நின்று, பெரிய கடல் நிறையுமாறு மலைகளால் அடைத்து அணை கட்டிய ஒப்பில்லாத செயலை நீண்ட நேரம் நினைந்தான். வியப்புக் கொண்டான். வியப்புடனே மனம் மகிழ்ச்சி கொண்டு ஆழமான கடலின் இடையே உள்ள இலங்கை ஏழு கடலுக்கு அப்பால் நீண்டதொலைவில் உள்ளதாயினும் அந்த ஏழு கடலையும் இவர்கள் விரைவில் அடைப்பார்கள் என்று வியப்புக் கொண்டான் என்பது கம்பர் காட்டும் மெய்ப்பாடு.

இராவணனின் வில்லாற்றலைப் புகழும் கம்பர் அதற்குச் சான்றாக தேவர்கள் கூற்றை அமைத்துத் தருகிறார்.

'உற்றவாறு!' என்றும், 'ஒன்று நூறு ஆயிரம் உருவா
இற்றவாறு!' என்றும், 'இடிப்புண்டு பொடிப் பொடி ஆகி
அற்றவாறு!' என்றும், அரக்கனை, 'அடு சிலை கொடியோள்
கற்றவாறு !' என்றும், - வானவர் கைத்தலம் குலைந்தார்.

(யுத்த காண்டம், முதற் போர் புரி படலம் -194)

மலைகள் ஒன்றோடு ஒன்று மோதி, தூள் தூளாக மாறி பல்லாயிரம் துண்டுகளாக சிதைந்து, அழிந்தவிதம் கண்ட தேவர்கள் இராவணனைப் பார்த்து, பகைவரை அழிக்க வில் வித்தை கற்றிருக்கிற திறம் என்னே! என்றும், அம்புகள் தாக்கிய விதம் என்னே! என்றும் கூறி "உற்றவா என்னே! இற்றவா என்னே! அற்றவா என்னே! கற்றவா என்னே!" என்று அடுக்கி வியந்தனர். இக்களம் இராவணனுக்கு பெருமை சேர்க்கும் இடமாகக் கொண்டு தேவர்கள் கூற்றை அமைத்துவிடுகிறார் கம்பர்.

இலக்குவன் வில் நாண் ஒலியால் அதிர்ந்த இராவணன் இவனும் ஒரு மனிதனா! என்று வியந்து, தளர்ந்து சரிந்த தன் மகுடத்தை உயர்த்தித் தள்ளிவிட்டுக் கொண்டான் என்பார் கம்பர்.

ஆற்றல் சால் அரக்கன் தானும் அயல் நின்ற வயவர் நெஞ்சம்
வீற்று வீற்று ஆகி உற்ற தன்மையும் வீரன் தம்பி
கூற்றின் வெம் புருவம் அன்ன சிலை நெடுங்குரலும் கேளா,
ஏற்றினன் மகுடம், 'என்னே ! இவன் ஒரு மனிசன்' என்னா

(யுத்த காண்டம், முதற் போர் புரி படலம் -143)

இப்பாடலில் இடம்பெறும் 'ஏற்றினன் மகுடம்' என்பது வியப்பின் மெய்ப்பாடாக அமைகின்றது.

5. அச்சம்

தொல்காப்பியம்,

'அணங்கே விலங்கே கள்வர்தம் இறையெனப்

பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே¹⁷

என அணங்கு, விலங்கு, கள்வர், இறை இவர்கள் காரணமாக அச்சம் பிறக்கும் என்கிறது.

போர்க்களத்தில் அரக்கர்களின் ஆரவார ஒலியைக் கேட்ட வானரங்களின் செவிகள் கிழிவுற்றன; நெஞ்சம் பிளவுற்றன; போரில் ஊக்கங் கொண்டு மேற்செல்ல முடியாதனவாய்க் கால்கள் பின் வாங்கின; கையிற்கொண்ட மரங்களும் மலைகளும் கைகளினின்றும் நழுவி விழப்பெற்றன; நடுக்கம் மேற்கொண்டன; வாய்கள் உலரப் பெற்றன; அரற்றி வருந்தின. என்று சொற்களை அடுக்கி அச்ச மிகுதியை நம்மிடமும் புகுத்தி விடுகிறார். இதனை,

கீண்டன செவிகள்; நெஞ்சம் கிழிந்தன; கிளர்ந்து செல்லா
மீண்டன, கால்கள்; கையின் விழுந்தன, மரனும் வெற்பும்;
பூண்டன, நடுக்கம்; வாய்கள் புலர்ந்தன; மயிரும் பொங்க,

'மாண்டனம் அன்றோ! என்ற— வானரம் எவையும் மாதோ.

(யுத்த காண்டம், பிரமாத்திரப் படலம் - 14)

எனப் போர்களைக் காட்சிகளில் ஏற்பட்ட அச்ச உணர்வை கம்பர் காட்சிப்படுத்துகிறார்.

கடலின் மீது அணை கட்ட வருணக் கடவுளின் அனுமதி வாங்க இராமன் காத்திருந்தான். ஆனால் வரவில்லை என்றவுடன் கடும் சீற்றத்துடன் கணையை விடுத்தான்.

வந்தனன் என்ப மன்னோ மறிகடற் கிறைவன் வாயில்
சிந்திய மொழியன் தீந்த சென்னியன் திகைத்த நெஞ்சன்
வெந்து அழிந்து உருகும் மெய்யன் விழும்புகை படலம் விம்ம
அந்தரின் அலமந்து அஞ்சித் துயர் உழந்து அலக்கண் உற்றான்.

(யுத்த காண்டம், வருணனை வழி வேண்டு படலம்- 66)

வருணன் இராமன் விடுத்த கணைக்கு அஞ்சி நடுக்கத்துடன் தோன்றினான். வருணன், வாயிலிருந்து வெளிப்படுகின்ற சொற்களை யுடையவனும், தீய்ந்து போன தலையை உடையவனும், திகைக்கும் மனத்தை உடையவனும், வெந்து அழிந்து உருகிய மேனியை உடையவனுமாகி , குருடரைப் போலத் தடுமாற்றத் துடன் அஞ்சித் துன்பமடைந்து வருந்தி வந்தான்.

6. பெருமிதம்

கல்வி, தறுகண், இசைமை. கொடை, இவைபற்றிய உள்ளுணர்வால் பெருமிதம் (வீரம்) என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றும்.

'கல்வி தறுகண் புகழ்மை கொடையெனச்

சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கு¹⁸

என்கிறது தொல்காப்பியம். பெருமிதமாவது-தன்னைப் பெரியனாக நினைத்தல். கல்வி யென்பது

தவ முதலாகிய விச்சை. தறுகணென்பது அஞ்சுதக்கன கண்ட இடத்து அஞ்சாமை. இச்சைமை யென்பது இன்பமும் பொருளும் இறப்பப் பயப்பினும் பழியொடுவருவன செய்யாமை. கொடையென்பது உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முதலாகிய எல்லாப் பொருளுங் கொடுத்தல். இவை நான்கும் காரணமாக பெருமிதம் என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றுதல் இயல்பு என்கிறது தொல்காப்பியம்.

அயோத்தியில் வறுமை இன்மையால் வள்ளன்மை இல்லை; பகைவர் இன்மையால் வலிமை இல்லை; பொய் இல்லாமையால் உண்மை இதுவெனத் தனியாகப் பிரித்துக் காட்ட ஒன்று இல்லை; அனைவரும் பல நூல் கற்ற அறிவு உடையராயிருந்ததால் அறியாமை இல்லை. என்பதை,

வண்மை இல்லை, ஓர் வறுமை இன்மையால்;
திண்மை இல்லை, நேர்செறுநர் இன்மையால்
உண்மை இல்லை, பொய்யுரை இலாமையால்
ஒண்மை இல்லை; பல் கேள்வி ஓங்கவால்."

(பாலகாண்டம், நாட்டுப் படலம் - 53)

இப்பாடலில் பெருமிதம் எனும் மெய்ப்பாட்டுற்றுகரிய நிலைக் களன்கள் நான்கும் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஈந்தே கடந்தான். இரப்போர் கடல்; எண் இல்நுண் நூல்

ஆய்ந்தே கடந்தான்.

(பாலகாண்டம், அரசியற் படலம் -

7)

தயரதன் தன்னிடம் யாசிப்பவர்கள் என்னும் கடலை 'ஈதல்' என்றும் தெப்பம் கொண்டு கடந்தான் என்றும்,

உண்ணறவு அருந்தி னாரிற் சிவந்தொளிர் கருங்கண் மாதர்
புண்ணுறு புலவி நீங்கக் கொழுநரைப் புல்லிக் கொண்டார்
வெண்ணிற மேகம் மேன் மேல் விரிகடல் பருகு மாபோல்
மண்ணுறு வேந்தன் செல்வம் வறியவர் முகந்து கொண்டார்

(பாலகாண்டம், கார்முகப் படலம்- 39)

என்றும் காட்டுகிறார். வெண்முகில் கருமுகிலாகி நிலத்திடைப் பொழிதல் போன்று, அந்நகர மாந்தர் சனக மன்னனிடமிருந்து மக்கள், தமக்கு உகந்த வகையில் செல்வத்தை எடுத்துக் கொண்டு மன்னனையும் மகிழ்வித்தார்கள் என்ற கூற்றில் ஈகையைக் குறிக்குமிடத்து தயரதன் ஈகையும் சனகனின் ஈகையும் சிறப்புடன் கையாளப்பட்டுள்ளன.

போர்க்களத்தில் இலக்குவனது அம்பினால், அரக்கர் சேனைகள் கண்ட துண்டங்களாகச் சிதைவுற்று, ஒன்றோடொன்று மயங்கிச் சிதறிக் கிடக்கின்றன. இது இன்ன உறுப்பு, இவர் அரசர்; இவர்கள் படை வீரர்கள் என் பகுத்தது அறியமுடியாதபடி உறுப்புகள் சிதறிக் கிடந்தனவாம். இவ்

வீரச் செயலைப் பெருமிதத்துடன் தருகிறார்.

இன்னது ஓர் உறுப்பு; இவை இனைய தேர்பரி ;
மன்னவர் இவர்; இவர் படைஞர், மற்றுளார்' என்ன ஓர்
தன்மையும் தெரிந்தது இல்லையால்.
சின்னபின்னங் களாய் மயங்கிச் சிந்தலால்.
(யுத்த காண்டம், பிரமாத்திரப் படலம் - 52)

என்று இலக்குவனின் வீரம் பற்றிய பெருமிதம் காட்டப் பெறுகிறது.

7. வெகுளி

உறுப்பறை, குடிகோள், அலை, கொலை, இவை காரணமாக வெகுளி தோன்றும்.

'உறுப்பறை குடிகோள் அலைகொலை
என்ன வெறுப்பின் வந்த வெகுளி நான்கே'¹⁹

உறுப்புக்களைக் குறைத்தல், குடிப்பிறப்புக்குக் கோள் சூழ்தல், கோள்கொண்டலைத்தல், கொலைக்கு ஒருப்படுதல் என்னும் நால்வகை வெறுக்கத்தக்க செயல்களால் வெகுளி உண்டாகும். இப்பொருள் நான்கும், தான் பிறரைச் செய்யுங்காலும் வெகுளி பிறக்கும்; தன்னைப் பிறர் செய்யுங்காலும் வெகுளி பிறக்கும்.

உறுப்பறையாவது	-	அங்கமாயினவற்றை அறுத்தல்.
குடிகோளாவது	-	கீழ்வாழ்வாரை நளிதல்.
அலை என்பது	-	வைதலும் புடைத்தலும்.
கொலை என்பது	-	கொல்லுதற் கொருப்படுதல்.

என்கிறார் இளம்பூரணர்²⁰.

துளைபடு மூக்கொடு செவி துமித்து உக,
வளை எயிறு இதழொடு அரிந்து, மாற்றிய
அளவையில், பூசலிட்டு அரற்றினாள்

(ஆரணிய காண்டம், அயோமுகிப் படலம் - 91)

என்று இலக்குவன் இராமனிடம் அயோமுகியின் மூக்கறுத்தச் செயலையும் அதனால் அவள் பேரொலி எழுப்பி அரற்றிய திறனையும் கூறுகின்றான்.

அன்னவள் தன்னை நின்பால் உய்ப்பல் என்று அணுகலுற்ற
என்னை அவ் இராமன் தம்பி இடைப் புகுந்து, இலங்கு வாளால்
முன்னை மூக்கு அரிந்து விட்டான் முடிந்தது என் வாழ்வும்

(ஆரணிய காண்டம், சூர்ப்பனகை சூழ்ச்சிப் படலம்-80)

இராவணனிடம் சூர்ப்பனகை, இலக்குவன் முக்கறுத்தச் செயலையும் அதனால் அவள் திறனையும் கூறுகின்றான். இவை உறுப்பறை என்னும் மெய்ப்பாட்டின்கீழ் அமைகின்றன.

இராமனுக்கு முடிசூட்டும் அறிவிப்பைக் கேட்ட கூனி துடிக்கும் மனத்தைப் பெற்றாள்; இராமன் தன் இளமைக் காலத்தில், கையிலுள்ள வில்லின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்ட மண்ணுருண்டை திரள், தன் மேல் பட்டதனால் அன்று ஏற்பட்ட கோபத்தை மனத்தில் நினைத்தவளாய், அதன்காரணமாக மடிக்கப்பட்ட வாயிளை உடையவளாகி, நிலைபெற்ற கோபம் உற்றாள்; கோபம் குடைந்து வருத்தும் மனத்தை அடைந்தாள்: சினத்தீயை வெளிப்படுத்தும் கண்களைக் கொண்டாள்; கொடுஞ் சொற்களை உடையவளானாள்.

தோன்றிய கூனியும் துடிக்கும் நெஞ்சினாள்
ஊன்றிய வெகுளியாள் உளைக்கும் உள்ளத்தாள்
கான்று எரி நயனத்தாள் கதிக்கும் சொல்லினாள்
மூன்று உலகினுக்கும் ஓர் இடுக்கண் மூட்டுவாள்.

(அயோத்தியா காண்டம், மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம்- 35)

என வெகுளும் மெய்ப்பாடு அமைந்ததைக் கம்பர் காட்டுவதில் புலப்படுகின்றது.

கடுங்கோபமாகிய சீற்றத்தைப் பல இடங்களில் உருவகப்படுத்தக் கம்பர் முயன்றுள்ளார். இராமனை வேள்விகாக்க அனுப்புதற்குத் தயரதன் தயங்கவே, கோபத்திற்குப் பெயர்போன விசுவாமித்திர முனிவனுக்குக் கடுஞ்சீற்றம் தோன்றுகிறது.

என்றனன் என்றலும் முனிவோடு எழுந்தனன்,
மண் படைத்தமுனி; 'இறுதிக் காலம்
அன்றென, ஆமென' இமையோர் அயிர்த்தனர்;
மேல் வெயில் கரந்தது; அங்குமிங்கும்
நின்றனவும் திரிந்தன; மேல் நிவந்தகொழுங்
கடைப்புருவம் நெற்றிமுற்றச்
சென்றன; வந்தது நகையும்; சிவந்தனகண்;
இருண்டன போய்த் திசைகள் எல்லாம்

(பாலகாண்டம், கையடைப்படலம்- 13)

இதில் கோப முற்றவர்க்கு உண்டாகும் மெய்ப்பாடுகள் மட்டுமல்லாமல், அக்கோபம் தோன்றிய சூழலின் நிலையும், கோபத்திற்கு ஆட்பட்டவர்நிலையும் அழுத்தமாய்க் கூறப்படுகிறது. கம்பர், இங்கு அம் மெய்ப்பாட்டை அழுத்தமாய்த் தருகிறார். புருவம் நெற்றி முற்றச் சென்றன, வந்தது நகையும்; சிவந்தன கண்" என்பன மெய்ப்பாடு (அவிநயம்). மேலே வெயில் மறைந்ததும் திசைகள்

இருண்டதும் நின்றன யாவும் சுழன்றதும் எல்லாம் சூழலில் ஏற்பட்ட தாக்கம்²¹.

இரணியன் தூணை அறைய அதனுள் நரசிங்க மூர்த்தி,

நசை திறந்திலங்கப் பொங்கி நன்று நன்றென்ன நக்கு
விசை திறந் துருமு வீழ்ந்த தென்னவே தூணின் வென்றி
இசை திறந்துயர்ந்த கையால் எற்றினன் எற்றலோடும்
திசை திறந் தண்டங் கீறிச் சிரித்தது செங்கட் சீயம்."

(யுத்த காண்டம், இரணியன் வதைப்படலம்- 127)

இரணியனது அங்கங்களை அறுப்பதற்காக நரசிம்மம் வெளிப்பட்ட காட்சியில் வெருளிச்சுவை உயர்வுபடுத்திக் கூறப்படுகின்றன.

8. உவகை

துன்பத்தை விலக்கிய செல்வ நுகர்ச்சி, ஐம்புலன்களால் நுகர்தல், காமநுகர்ச்சி, விளையாட்டு ஆகிய நால்வகைகளால் உவகை என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றும்.

'செல்வம் புலனே புணர்வுவிளை யாட்டென

அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே²²

.துன்பத்தை விலக்கிய செல்வ நுகர்ச்சி, ஐம்புலன்களால் நுகர்தல், காமநுகர்ச்சி, விளையாட்டு ஆகிய நால்வகைகளால் உவகை தோன்றும். புணர்வு, விளையாட்டு என்பன. உவகை என்பதை மகிழ்ச்சி என்ற பொருளில் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிவ தனுசு இராமனால் ஒடிக்கப்பட்டதை சீதையிடம் சொல்ல ஓடோடி வருகிறாள் தோழி நீலமாலை. வந்தவள் சீதையை வணங்கவில்லை. எதையும் சொல்லவும் இல்லை.

வந்தடி வணங்கிலள் வழங்கும் ஓதையன் ஓதையள்

அந்தமில் உவகையன், ஆடிப் பாடினள்:

சிந்தையுள் மகிழ்ச்சியும்,புகுந்த செய்கையும்

சுந்தரி சொல்'லெனத் தொழுது சொல்லுவாள்.

(பாலகாண்டம், கார்முகப்படலம் – 55)

எல்லையற்ற உவகை மிகுதியால் தன்னை மறந்து ஆரவாராஞ் செய்து கொண்டும், ஆடிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டுமிருந்தாள் என்று மகிழுணர்வைக் கம்பர் காட்டும் இனிமை பயப்பதாக உள்ளது.

அசோகவனத்தில் இருந்த சீயைக் கண்ட அனுமன் இராமன் கொடுத்தனுப்பிய கணையாழியைக் கொடுத்தான். அதனைத் தன் கையில் வாங்கி தன் மார்பில் வைத்துக் கொண்டாள். தலைமேல் வைத்துக் கொண்டாள். கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டாள். மனங்குளிர்ந்தாள்.. உடல் கொண்டாள். பெருமூச்சு விட்டாள் என அவளது மனமகிழ்வு நிலையை,

வாங்கினள் முலைக் குவையில் வைத்தனள் சிரத்தால்

தாங்கினள் மலர்க் கண்மிசை ஒற்றினள் தடந் தோள்

வீங்கினள் மெலிந்தனள் குளிர்ந்தனள் வெதுப்போடு

ஏங்கினள் உயிர்த்தனள் இது இன்னது எனல் ஆமோ

(சுந்தர காண்டம், உருக் காட்டு படலம் - 65)

இன்னதாக இருந்தது என்று சொல்லமுடியாமல் கம்பர் இப்பாடலை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

சாந்தம்

தொல்காப்பியர் கூறிய மெய்ப்பாடுகள் எட்டு என்பதை ஏற்றுக்கொண்ட தமிழ் இலக்கணக்காரருள் சிலர் வெகுளி என்பதை நீக்கி சாந்தம் அல்லது சமநிலையை மெய்ப்பாடாகக் கொள்வர்.

காப்பியத்தலைவனான இராமன் சாந்த சொரூபியாய் மெய்ப்பாடுகளற்ற நிலையில் அமைவதை முடியளிக்கும் சூழலும் அது மறுக்கப்பட்ட சூழலும் காட்டுகின்றன. தயரதன் இராமனிடம் அரசாட்சியை ஏற்றுக் கொள்க என்றவுடன்.

தாதை அப் பரிசு உரைசெய தாமரைக் கண்ணன்

காதல் உற்றிலன் இகழ்ந்திலன் கடன் இது என்று உணர்ந்தும்

யாது கொற்றவன் ஏவியது அது செயல் அன்றோ

நீதி எற்கு என நினைந்தும் அப் பணி தலைநின்றான்.

(அயோத்தியா காண்டம், மந்திரப் படலம் - 69)

இராமன். அரசாட்சியில் ஆசை கொள்ளவும் இல்லை அதை வெறுக்கவும் இல்லை. 'அரசாட்சியை மேற்கொள்வது தனது கடமை என்று எண்ணியும், அரசன் ஏவிய செயல் அதனைச் செய்வது நீதியாகும் என்று நினைத்தும் தந்தை கூறிய செயலை ஏற்றுக்கொள்ள உடன்பட்டான். மேலும் பரதனே நாடாளட்டும். 14 ஆண்டுகள் காட்டிற்குச் செல்க என்று கைகேயி கூறிய சொற்களைக் கேட்ட பின்பு,

இப் பொழுது எம்மனாரால் இயம்புதற்கு எளிதே யாரும்

செப்ப அருங் குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்

ஒப்பதே முன்பு பின்பு அவ் வாசகம் உணரக் கேட்ட

அப் பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது அம்மா.

(அயோத்தியா காண்டம் கைகேயி சூழ்வினைப் படலம்- 112)

அப்போதுதான் மலர்ந்துள்ள புத்தம் புதிய செந்தாமரை மலரை அத்திருமுகம் வென்று விட்டது என இராமனது திருமுகத்தின் பேரழகுச் சிறப்பைக் கம்பர் சாந்தம் என்ற மெய்ப்பாட்டுடன் தந்துள்ளமை சிறப்பு.

நாகபாசத்தால் கட்டுண்ட இலக்குவனைக் கண்டவுடன் இராமன் அடைந்த நிலையினை,

"உயர்த்திலன் ஒரு நாழிகை; உணர்ந்திலன் ஒன்றும்;

வியர்த்திலன் உடல்: விழித்திலன், கண் இணை;விண்ணோர்.

'அயிர்த்து இலன் கொல்?' என்று அஞ்சினர்; அங்கையும் தாளும்

பெயர்த்திலன்; உயிர் பிரிந்திலன் - கருணையால் பிறந்தான்"

(யுத்த காண்டம், பிரமாத்திரப் படலம் - 197)

எனத் தருகின்றார். இந்நிலையும் சாந்தம் என்ற மெய்ப்பாட்டுடன் பொருந்தி நிற்கிறது.

அனைத்து மெய்ப்பாடுகளும் தோன்றல்

கம்பர் தம் காப்பியத்தில் உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாட்டில் மெய்ப்பாடுகளை அடுக்கிச் சொல்லும் முறையும் காணமுடிகின்றது. அடுக்கிச் சொல்லும் முறை காப்பியக் களத்துக்கும் கதைமாந்தரின் உணர்வுக்கும் பொருந்தி சுவைஉணர்வை தூண்டும் வகையில் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது

ஈர்த்தன செங் கண் நீர் வெள்ளம் யாவையும்

போர்த்தன மயிர்ப் புறம் புளகம் பொங்கு தோள்

வேர்த்தன என்கெனோ வெதும்பினான்

என்கோ தீர்த்தனை அவ் வழி யாது செப்புகேன்.

(கிட் கிந்தா காண்டம், கலன் காண் படலம் -9)

இராமனின் கண்களினின்று அப்பொழுது பெருகிய நீர் வெள்ளங்கள் அங்கிருந்த பொருள்களை எல்லாம் இழுத்துச் சென்றன. மயிர்ச்சிலிர்ப்புகள் அவன் உடல் முழுவதும் போர்த்தன. பூரிக்கும் அவன் தோள்கள் வியர்த்தன என்று இராமன் அடைந்த நிலையை, உணர்வினைச் சொற்கள் என்னும் நிலைக்களத்தில் வைத்துக் கம்பர் காட்டுகிறார்.

இந்திரசித்து இறந்த செய்தியைக் கேட்ட இராவணன் அனைத்து மெய்ப்பாடுகளும் தோன்ற நின்றான் என்பதை,

எழும் இருக்கும் நடக்கும் இரக்கம் உற்று

அழும் அரற்றும் அயர்க்கும் வியர்க்கும் போய்

விழும் விழிக்கும் முகிழ்க்கும் தன் மேனியால்

உழும் நிலத்தை உருளும் புரளுமால்

(யுத்த காண்டம், இராவணன் சோகப்படலம் 15)

என அமைத்துக் காட்டுகிறார் கம்பர். இதயம் உருகுகிற காட்சி செய்யுளில் வெளிவருகிறது. சோகம் கண்ணீருடன் கசிய ஆரம்பிக்கிறது. இவ்விதம் உணர்ச்சி மேலிடும் மெய்ப்பாட்டினைக் காணமுடிகின்றது.

முடிவுரை

எண்வகைச் சுவையும், கம்பனின் படைப்பில் பலசுவைகளாக வெளிப்படுகின்றன. காவியக்

களங்களில் அவர் உணர்த்தும் காவியப் பண்பாடுகளும், சுவைகளும் பல திறத்தன. சுவையை மட்டும் தராது கற்போர்- கேட்போர் மனம் உணரும் வண்ணம் மெய்ப்பாடுகளை அமைத்துக் காப்பிய உணர்ச்சிக்கு மெருகேற்றி உள்ளார். புறத்து அமையும் மெய்ப்பாடுகளுடன் உள்ளத்தின் நிலைகளை அதற்கேற்பச் செயற்பாடுகளுடன் கம்பன் அமைக்கின்றான். காப்பியக் காட்சியும் களனும் மிகுதியாகப் போர்களைக் காட்டுகின்றமையால், வீரமும் பெருமிதமும் வெகுளியும் மருட்கையும். அச்சமும் என மெய்ப்பாடுகள் விரவி அமைகின்றன.

சான்றெண்கள்

1. தமிழண்ணல், கம்ப நாடகம், ப.52
2. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், பொருளியல், இளம்பூரணர் உரை, நூற்பா. 3.
3. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், செய்யுளியல், நூற்பா. 196.
4. வெள்ளைவாரணன்.க, தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம், ப.18.
5. செந்துறை முத்து, மெய்ப்பாடு, ப.11.
6. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மெய்ப்பாட்டியல், நூற்பா.3
7. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், பேராசிரியர் உரை, ப.251.
8. செந்துறை முத்து, மெய்ப்பாடு, ப.16.
9. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், செய்யுளியல், நூற்பா.166.
10. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மெய்ப்பாட்டியல், நூற்பா.4.
11. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மெய்ப்பாட்டியல், நூற்பா.5.
12. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், இளம்பூரணர் உரை, ப.364
13. செந்துறை முத்து, மெய்ப்பாடு, ப.15.
14. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மெய்ப்பாட்டியல், நூற்பா.6.
15. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மெய்ப்பாட்டியல், நூற்பா.7
16. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், இளம்பூரணர் உரை, ப.367
17. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மெய்ப்பாட்டியல், நூற்பா.8.
18. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மெய்ப்பாட்டியல், நூற்பா.9.
19. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மெய்ப்பாட்டியல், நூற்பா.10.
20. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், இளம்பூரணர் உரை, ப.368
21. தமிழண்ணல், கம்ப நாடகம் ப.57
22. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மெய்ப்பாட்டியல், நூற்பா.11.

துணைநூற் பட்டியல்

- [1.] இராமசாமிப்புலவர், சு.அ.(உரை). கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம் (முதல்ஐந்து படலங்கள்),
- [2.] திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப் புக் கழகம், லிமிடெட், சென்னை-1, 1974.

- [3.] கம்பராமாயணம் இராமாவதாரம் ஆரணியகாண்டம் - கம்பன் அறநிலை, கோவை-37.
- [4.] கம்பராமாயணம் இராமாவதாரம் பாலகாண்டம் - கம்பன் அறநிலை, கோவை-37.
- [5.] தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் இளம்பூரணம் கழக கழக வெளியீடு சென்னை மறுபதிப்பு - 1977.
- [6.] கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், சக்தி காரியாலயம், ஆயிரம் விளக்கு சென்னை -6,1958.
- [7.] கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம் முதற்பகுதி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியீடு, அண்ணாமலைநகர் - 02, மூன்றாம்பதிப்பு 2010.
- [8.] கம்பராமாயணம் வசனம் (முதற் பகுதி), திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட், திருநெல்வேலி, 1967
- [9.] கம்பராமாயணம், சுந்தரகாண்டம் முதற்பகுதி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியீடு, அண்ணாமலைநகர் - 02, மூன்றாம்பதிப்பு 2010.
- [10.] கருத்திருமன். பி.ஜி., கம்பர் கவியும் கருத்தும், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை-5.
- [11.] ஞானசுந்தரம்.தெ, காப்பியவிருந்து, உலகத் தமிழ்கல்வி இயக்கம், சென்னை, முதல்பதிப்பு - 1986.
- [12.] சசிவல்லி. வி.சி , அழகியல் சிந்தனைகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை - 600 113, முதல் பதிப்பு -1995.
- [13.] செந்துறை முத்து, மெய்ப்பாடு, மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
- [14.] தமிழண்ணல், கம்ப நாடகம், வானதி பதிப்பகம், சென்னை -17, முதற் பதிப்பு-1995
- [15.] தியாகராசன். சாமி கம்பன் என்றொரு மானிடன் பாரதி தேசியப் பேரவை கும்பகோணம் முதல் பதிப்பு - 2004.
- [16.]வெள்ளைவாரணன். க, தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம், பதிப்புத் துறை, மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம் மதுரை 625 021, முதல் பதிப்பு 1986.

*I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work